

РЕШЕНИЕ

№ 26058

гр. София, 26.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **1382** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 10а, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на А. М. И. Нафе, гражданин на Арабска република Е., [дата на раждане] в Е., срещу Отказ за издаване на виза, вид „D“, по заявление от 16.11.2025г., издаден на 14.01.2026г. К. Я., Консул при Генерално консулство на Република България в К., представляван от съпругата си Г. Б. П..

В жалбата са наведени основания за незаконосъобразност и немотивираност на акта. Жалбоподателят навежда и твърдения за нарушение на негови основани права, като твърди, че с отказа са нарушени и правото му на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧ, както и, че отказът представлява непропорционална намеса в правото му на семеен живот. По същество се иска отказът да бъде отменен, като преписката бъде върната за ново разглеждане с указания за издаване на виза.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от съпругата си.

Ответникът, редовно призован, не се представлява.

Софийска градска прокуратура, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.
Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление за издаване на виза от 16.11.2025г. жалбоподателят А. М. И. Нафе, гражданин на Арабска Република Е., роден на [дата на раждане] е подал в Посолството на България в К., Е., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип "Д" с посочена причина за

посещението – „събиране на семейство“. Към заявлението от страна на апликанта пред административния орган са представени: копие от паспорт; удостоверение за наличие или липса на задължения, издадено от НАП на Г. П.; декларация от Г. П., че осигурява жилище и издръжка по време на престоя на жалбоподателя; банково извлечение на Г. П.; декларация от Г. П., че бракът не е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите; декларация от В. П., сестра на Г. П., за това, че предоставя собствения си имот на Г. П. и жалбоподателя и дава съгласието си той да бъде регистриран по време на пребиваването му в Р.България на адреса; удостоверение за семейно положение на Г. П. и удостоверение за сключен граждански брак между Г. П. и жалбоподателя; копие от лична карта и паспорт на Г. П..

На 14.01.2026г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от Консулско длъжностно лице в Посолството на България в К., Е.. Като правно основание е отбелязано чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 26, ал. 3, ал. 4, т. 1, 2, 4 и 5 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 23 и 24 от ЗЧРБ, и допълнителни бележки: „Представените документи не предоставят достатъчни и достоверни доказателства, обосноваващи целта и условията на декларирания престой. Установено е, че съпрузите не споделят общ език, нямат основни познания един за друг и не поддържат общо домакинство. Освен това, информацията относно посочения от заявителя адрес на настаняване се счита за ненадеждна, тъй като не съответства на действителното място на пребиваване на българския гражданин“.

По делото е представена административната преписка по издаване на оспорения акт в цялост, както и допълнително ангажираните писмени доказателства от страните.

В хода на съдебното производство от ДАНС са изискани съставените документи във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза на А. М. И. Нафе. По делото е постъпило писмо от ДАНС, с което се уведомява, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза, е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ — [населено място], като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Приложено е копие от Справка с вх. № М-9262/17.12.2025г., с което е изразеното отрицателното становище на ДАНС. В справката е посочено, че от приложените по преписката документи не става ясно, при какви обстоятелства и къде лицето се е запознало със съпругата си, как са поддържали отношения, които са довели до сключване на граждански брак, при положение, че двамата не говорят общ език и не могат да осъществяват комуникация помежду си или да общуват пълноценно, докато живеят в две различни държави. Не става ясно, дали бракът е сключен на територията на Е. или трета страна, като впоследствие е пресъставен в Република Българи или е сключен в Посолството на Република България. Не става ясно, коя е общинската администрация на територията на Република България, в чийто регистър фигурира удостоверението за граждански брак под горния номер, като това пречи да бъде направена проверка за автентичност на документа. Също така, в заявлението за виза, не са внесени никакви данни за адреса на апликанта на територията на Е.. Не е отбелязано конкретно населено място (град, село) и данни за адреса (улица, квартал, номер) на който същият живее, както и ползвания от него телефонен номер, с което се препятства извършване на евентуални проверки по съответните международни канали чрез партньорски служби. От анализа на придобитите в ТДНС-П. данни става ясно, че вероятно се касае за фиктивен брак, сключен единствено с цел заобикаляне на нормите от ЗЧРБ, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“ от страна на египетския гражданин.

По делото е представено и становище от Дирекция „Миграция“, в което се сочи, че в резултат на извършените проверки и съгласувания с група „Миграция“-ОДМВР П. се възразява да бъде

издадена виза за дългосрочни пребиваване на А. М. И. Нафе на основание чл. 10, т. 17 от ЗЧРБ. От ответника е представена Заповед № 8/16.01.2025г., издадена от посланика на България в К., Е., с която на К. С. Я.-трети секретар, завеждащ „Консулска служба“, са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР. Представена е и Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р. България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011г. НУРИВОВР. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган-завеждащ Консулската служба в Посолството на България в К., Е.. Със Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР, на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. Със Заповед № 8/16.01.2025г., издадена от посланика на България в К., Е., на К. С. Я. – трети секретар, завеждащ „Консулска служба“, са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР. Той е и издател на административни акт.

Отказът е издаден в писмена форма- спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 26, ал. 3, ал. 4, т. 1, 2, 4 и 5 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 23 и 24 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК и направените възражения в жалбата в тази насока са неоснователни. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 26, ал. 3, ал. 4, т. 1, 2, 4 и 5 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 23 и 24 от ЗЧРБ.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществени, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 26, ал. 3, ал. 4, т. 1, 2, 4 и 5 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 23 и 24 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане; т. 17 не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; т. 23 е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни; т. 24 са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване. Съгласно чл. 26 от ЗЧРБ, ал. 3 се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец или който е осиновен от български гражданин или от чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел

заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. В ал. 4 на същата разпоредба е посочено, че преценката за отказ на разрешението по ал. 3 се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Такива данни могат да бъдат: 1. обстоятелството, че съпрузите или осиновеният и осиновителят не живеят заедно; 2. липсата на принос към задълженията, произтичащи от брака; 3. обстоятелството, че съпрузите не са се познавали преди сключването на брака; 4. даването на противоречиви сведения за лични данни на другия съпруг или осиновения (име, адрес, националност, професия), за обстоятелствата на запознанството им или за друга важна лична информация; 5. обстоятелството, че съпрузите или осиновеният и осиновителят не говорят на език, разбираем и от двамата; 6. заплащането на парична сума за сключването на брака извън обичайната зестра; 7. наличието на предишни бракове или осиновявания, сключвани с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците; 8. обстоятелството, че бракът е сключен или осиновяването е извършено, след като чужденецът е получил разрешение за пребиваване. В процесния отказ са визирани т. 1, 2, 4 и 5.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

При преценка на наличните доказателствени средства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не отговаря на разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 26, ал. 3, ал. 4, т. 1, 2, 4 и 5 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т.

23 и 24 от ЗЧРБ. От приетите по делото писмени доказателства, представеното становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС), както и от дирекция „Миграция“, се установява, че е правилен и обоснован извода на административния орган, че по делото е доказано, че представените документи не предоставят достатъчни и достоверни доказателства, обосноваващи целта и условията на декларирания престой. Установено е, че съпрузите не споделят общ език, нямат основни познания един за друг и не поддържат общо домакинство. Освен това, информацията относно посочения от заявителя адрес на настаняване се счита за ненадеждна, тъй като не съответства на действителното място на пребиваване на българския гражданин.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му.

В случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основанията от ЗЧРБ. Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Изложените факти и обстоятелства несъмнено представляват данни, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 26, ал. 3, ал. 4, т. 1, 2, 4 и 5 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 23 и 24 от ЗЧРБ. Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по цитираните разпоредби не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Жалбоподателят не представи категорични доказателства, които да оборят изводите на административния орган.

С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира и че не е налице нарушение на правото на чужденеца на личен и семеен живот, респ. забрана за дискриминация, произтичащи от разпоредбата на чл. 8 и чл. 14 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, каквито твърдение се правят с жалбата до съда. В тази връзка следва да се отбележи, че макар и формално изпълнено изискването на чл. 10а ал. 4 ЗЧРБ, в жалбата не са изложени конкретни доводи и обстоятелства, чрез които да се мотивира извода за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, респ. нарушение на забраната за дискриминация. Видно от материалите по делото няма нито конкретни твърдения в тази

насока, нито доказателства в подкрепа на декларативните твърдения за нарушения на права по ЕКПЧОС.

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в Р. България принадлежи на компетентния орган. По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 63-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. И. Нафе, гражданин на Арабска република Е., [дата на раждане] в Е., срещу Отказ за издаване на виза, вид „D“, по заявление от 16.11.2025г., издаден на 14.01.2026г. К. Я., Консул при Генерално консулство на Република България в К..

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: